

vi mener det ønskeligt, kunne mit parti selv have fremsat et lovforslag med dette formål. Men alle vil sikkert erkende, at en sådan fremgangsmåde for et parti her i salen er teknisk vanskelig, at den måske kunne rejse hindringer for en lykkelig udgang af sagen, måske være en hindring for et tilfredsstillende resultat. Vi er derfor blevet stående ved tanken om at give anledning til en debat om spørgsmålet for igennem dette initiativ at få en upartisk og alsidig undersøgelse af synspunkter og mulighed for en ændring i den eksisterende tilstand.

Da denne sag jo i allerhøjeste grad angår selve spørgsmålet om demokratiet, om dets beståen, dets mulighed for en lovgivning på dette område uden derved at sprænge demokratiets egne rammer, således som de sættes af demokratiets væsen, karakter og formål, har vi fundet, at en drøftelse i et politisk udvalg, nedsat af tingets medlemmer, i det mindste som det første skridt, var den bedste fremgangsmåde for os at anvende“.

Formålet med der lovrevision, som tilsigtedes, måtte „ikke blot være det, at man bliver i stand til efter en eventuel ny besættelse at kunne straffe de personer, der har forbrudt sig mod det danske folk og den danske stat, men må måske først og fremmest være det at gøre befolkningen ganske klar over, hvorledes retstilstanden er på dette område, hvad der er tilladt, og hvad der er forbudt, og dermed også at give den almindelige mand klarhed over disse ting, således at han kan undgå ved uforsigtighed eller ved manglende dømmekraft at begå disse forbrydelser, at gå så vidt i arbejdet for et parti eller i arbejdet for en anskuelse, at han kommer indenfor det strafbares grænse. Det må nemlig slås fast, at selv den allerstørste iver i et partis tjeneste, den troskab, man føler overfor partiet, eller den troskab, man føler overfor partiets ideologi, ikke under nogen omstændighed berettiger til at sætte hensynet til landet, til demokratiet til side.“

Efter ordføreren tog *justitsministeren* ordet. Han udtalte bl.a.: „Spørgsmålet, om den gældende lovgivning på det område, som her er til behandling, er tilstrækkelig effektiv, kan man vel uden dybtgående overvejelse besvare benægtende, idet jo de erfaringer, som vi gjorde under besættelsen, og de overtrædelser, som vi dengang oplevede, gjorde det nødvendigt, at vi efter befrielsen måtte gennemføre den straffelovgivning, som vi alle kender. Jeg drog derfor allerede i sommeren 1945 den konsekvens af erfaringen, at jeg i justitsministeriet lod spørgsmålet optage til overvejelse. Men man måtte dengang komme til det resultat, at det var ønskeligt, at retsopgøret i det væsentlige var bragt til ende, før man kunne tænke på at træffe bestemmelse om, hvilke ændringer det var påkrævet at gennemføre i den gældende lovgivning. Det var nødvendigt, at